

Перше квітня

Наталія Горішна

У безборонній самоті,
В тягучих буднях і тривогах,
В чеканні позачасового
Тавра на божому суді,
Свій плідний час, своє осоння,
Душа плекала, як зело,
Та лиховісне гайвороння
Стоптало трепетне тепло.
Вночі ізнову випав сніг,
У квітні – сніг, у травні – сльози.
І вірші поступились прозі,
Гіркій, як гоголівський сміх.